

Publicerad 2007-05-11 16:14 av Albert

Håller på med ett projekt, att skriva en bönbok. Jag är troligen nästa års stjärnskott på bokhimlen. Säger gud. Den ska helst ges ut som pocketupplaga direkt.

Käre Gud, har du tid en liten stund?

Käre Gud, har du tid en liten stund?

-Tid? Vad är det för nåt?

-Äsch. Förlåt, glömde det där. Men vill du lyssna till mig? Jag behöver prata.

-Jag lyssnar Anders. Berätta!

-Jag vill ha hjälp med mitt hjärta?

-Hmmm

-Det tar sönder mig hela tiden. Jag orkar inte snart.

-Jag vet. Jag vet.

-Jag behöver så mycket famn, så mycket, så mycket. Känner mig så liten. Ett litet ensamt barn. Fast jag är så gammal. Det är så svårt. Det gråter och gråter. Vad ska jag ta mig till? Jag är så trött. Så otroligt trött.

-Jag har gett dig mitt finaste hjärta, det är jag som gett dig det, jag ville att du skulle ha ett så känsligt hjärta.

-Varför då? Jag orkar inte bära det. Jag orkar inte gråta mer. Jag orkar knappt skratte heller längre. Och jag är så rädd för närhet, fast jag kommer nära hela tiden. Jag hamnar ju alltid i andras hjärtan också. Och så överlämnar de sig till mig.

-Vilka de?

-Människorna. Alla kommer till mig och gråter. Berättar. Vill att jag ska komma när de är ledsna. Eller rädda. Och de som behöver nån att överlämna sig till. Du vet. Och så säger de allt de bär på.

-Ja, jag vet. Men det klarar du väl ganska bra. Visst? Jag har ju utvalt dig till det. Jag vet att du är så bra på det, att ta emot andra. Igår när du var hos Kjell, du kanske inte vet om det, men när du hade gått la han sig att sova, och han sov bättre än på flera dagar. Bara för att du såg honom. Och tog emot hans oro och ensamhet.

-Jo, jag klarar det där ganska bra. Men jag var också ledsen när jag gick därifrån. Men det gick ändå ganska bra. Men det värsta är när jag blir förälskad i en kvinna.

-Förälskad?

-Ja det kanske inte är rätt ord, men när jag själv överlämnar mig till en kvinna, så blir jag ju så hjälplös. Och då blir hon rädd, tror jag. Och då stöter hon bort mig. Och då står jag inte ut. Jag gör ju inte så där, jag stöter inte bort nån som överlämnar sig åt mig. Men jag har ingen att överlämna mig till! Och jag vågar knappt överlämna mig till nån längre.

-Jag vet, du har sökt den där modersfamnen i hela ditt liv. Jag vet.

-Vad ska jag göra? Kan du inte laga mitt hjärta, snälla.

-Det är inte nåt som behöver lagas. Men kanske du behöver nåt skydd, ett slags försvar. Vill du ha det?

-Ja! Så klart! Ge mig det , snälla!

-För det första är jag inte snäll. För det andra måste du själv odla det det. Det är nåt levande, nåt som måste växa fram. Och det är just det du håller på att skaffa dig nu. Genom allt du går igenom. Att stå ut med övergivenhet, rädslor, att bli bortskuffad. Det kommer att gå bra, tror jag, för du har en så levande själ, ett så

stort förråd med goda krafter i dig. Du har ju din heliga ande! Det finaste jag gett dig. Bara du lär dig att älska dig själv!

-Hur lär man sig det?

-Genom att ta emot kärleken som finns överallt. Du är ju mera älskad än nån jag känner, tror jag. Ser du inte det? Vet du inte det? Dina föräldrar älskade dig hela tiden. Du var ju den i din familj som de hade minst bekymmer med, så du kanske inte kände all deras kärlek, de hade så mycket att slita med dina syskon, ni var ju så många. Men dig älskade de kanske mera i tysthet. Även om deras kärlek kanske inte var hel. Och för sjutton, de hade ju sju barn! Så klart att de inte räckte till. Men de gjorde dig ju aldrig riktigt illa. Visst? Och så hade de ju sina egna liv att kämpa med, precis som du!

-Ja, det hade de verkligen.

-Du är en mycket älskvärd man, Anders! Jag älskar dig av hela mitt hjärta, och jag är ofta vid din sida. Men du klarar dig ju så bra själv, så då prövar jag att lämna dig ibland, ja, jag överger dig ibland, det erkänner jag, men det gör jag för att du ska lära dig att stå på egna ben. Ta eget ansvar. Och du gör ju det! När andra vill att du ska be för dem, så ber du ju inte först och främst och lägger det hos mig, utan du tar ju själv emot dem och lyssnar på dem. Du är ju en så seende människa. Det räcker bra med dig själv. Inte behöver jag vara med dig hela tiden. Jag tycker du håller på att bli så himla stark, Anders!

-Tycker du?

-Absolut! Du till och med säger ju att du inte längre tror på mig, ibland. Att du inte behöver nån gud. Jag blir väldigt stolt över dig när du säger det! Du har ju förstått det här att använda din egen heliga ande, att det räcker väldigt långt. Alltid låter du ju människorna själva söka sina egna krafter. Lyssna till sitt hjärta.

-Haha. Blir du stolt när jag inte tror på dig och struntar i dig? Det var det roligaste jag har hört på länge. Haha. Du är rolig du, Gud. Nu blir jag på gott humör!

----- mmmmm

-Vad tänker du på, gosse?

-Mitt hjärta, mitt gråtande hjärta. Hur jag ska klara det här med Eva.

-Eva? Tror du det är nån slump att ni träffades? Där var jag faktiskt inblandad. På tåget, hehe. Det var så kul. Att du vågade fråga henne vad hon hette. Och att du vågade skriva det där brevet. Du är så himla modig, Anders.

-Jag är så rädd att jag ska älska henne på det sättet att hon försvinner. Vad ska jag göra? Jag har gråtit nu igen.

-Du ska veta, att den lilla fina människan är en gåva till dig. Att hon är orolig för att du ska vända uppochner på hennes tillvaro är väl ganska självklart, hon har varit med förr. Så här ska du göra: Du ska låta henne vara nu. Hon har mött dig, hon har överlämnat sig till dig, hon har visat sitt hjärta för dig, hennes hjärta är lika känsligt som ditt. Men hennes försvar är bättre än ditt. Hur tror du att hon tänker nu?

-Hmmm. Hon blev otroligt uppfylld av mig. Hon gav sig åt mig. Hmmm. Hon öppnade sina dörrar för mig, jag fick stiga in i hennes inre rum, jag fick vila där och andas och älska. Hmmm. Hur tänker hon nu?

Hmmm... att ... hon... blev rörd, djupt rörd... hmmm... att hon blir rädd för att... hmmm... för att gå sönder... tappa friheten, tappa greppet, kontrollen hon nu har byggt upp efter allt hon kämpat med... hmmm... hur hon tänker nu? ... hmmm... att hon har träffat en man som gjort hennes hjärta sjungande och sårbart... ja, hon behöver ro, distans, utrymme... så klart... hon vill inte leva ensam egentligen, men hon vill inte heller få kaos

igen... Hon behöver lugn och ro i det här! Vara ifred. Och vara säker på att inte mista mig. Det är därför hon inte vill att jag ska komma till henne, för då vet hon att allt blir himlastormande och att hon kan mista både mig och allt möjligt!

-Japp! Rätt svarat! Vad ska du göra nu då?

-Låta henne vara ifred!

-Kommer du att mista henne då?

-Nej!

-Om du tränger dig på och ber och ber om kärlek och att komma... hur går det då?

-Då mister jag henne.

-Rätt svarat! Så... ?

-Jag ska låta henne vara ett tag.

-Och ditt hjärta då? Gråten? Gråter du än?

-Nej, tvärtom. Jag blir nöjd och belåten. Tänk att hon vågade ta emot mig!

-Vet du varför hon vågade ta emot dig så där snabbt?

-Nej.

-För att du har ett så känsligt hjärta. Det kände hon! Och att du inte har för starkt försvar. Att du är en öppen människa. Men se till att du skaffar ett handtag på insidan också, med lås på, så att du kan stänga in dig ibland. Du måste ju inte ha dörren öppen alltid. Eller? Stäng den lite nu. Det har ju hon gjort. Inte för att stänga ute dig, utan för att få vara ifred lite grann och få eget utrymme. Det behöver du också, Anders. Stäng in dig lite nu. Gråt ut din gråt, du ska vara tacksam för dina tårar! Det är det finaste jag gett dig, dina tårar! Om du visste vad många det är som skulle vilja ha tillgång till sina tårar. Men de har låst in dem i källaren nånstans. Och hittar ingen nyckel dit. Du har ju dina tårar i köket.

-Hör du Gud, nu vill jag sluta det här samtalet. Är det okej?

-Visst. Absolut.

-Tack min vän.

-Tack själv, min vän. Du är en så fin människa, Anders. Jag är så stolt över dig. Det jag uppskattar mest hos dig är din uppriktighet. Överallt. Att du inte kan ljuga så bra. Hej då! Nu överger jag dig ett tag igen. Och du: Du behöver inte tro på mig om du inte vill. Jag klarar mig ändå. Du också.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Albert med Poeter.se id #6368 innehar upphovsrätten